

Sygn. akt III CSK 147/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa Z. spółka jawna z siedzibą w G.
przeciwko A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością - spółka komandytowa w K.
przy uczestnictwie interwenienta ubocznego po stronie pozwanej M. spółka z
ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1628/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 grudnia 2014 r. Pozwana powołała się na przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jako zagadnienie prawne wskazała pytanie dotyczące art. 65 § 2 k.c., tj. czy w razie zawarcia przez przedsiębiorców umowy w formie pisemnej można się powoływać na to, iż zgodny zamiar i cel stron włączenia do umowy postanowienia mógł być inny niż literalne jego brzmienie i czy dozwolona jest w tym zakresie wykładnia celowościowa. Przedstawiła również wątpliwość, czy sąd drugiej instancji jest uprawniony do wyjścia poza granice apelacji przez dopuszczenie dowodów niezawnioskowanych w apelacji na okoliczności nieobjęte skutecznie podniesionym zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych oraz czy sąd drugiej instancji może w postępowaniu apelacyjnym dopuścić dowody z urzędu mimo braku wyjątkowych okoliczności uzasadniających odstępstwo od zasady kontrydiktoryjności i równości stron. Zdaniem pozwanej istnieją także kontrowersje, czy obowiązek uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. dotyczy wyłącznie konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, czy również sytuacji, w której niezbędne jest przeprowadzenie w sposób kompleksowy znacznej części dowodów, w tym także dowodów osobowych.

Jak wskazano w judykaturze Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku pozwanej o przyjęcie skargi kasacyjnej pozwala na stwierdzenie, że pozwana powyższych wymagań nie spełniła. Abstrahując od kwestii, że pozwana po części nie odróżnia tego, czy w sprawie mają występować istotne zagadnienia prawne, czy zachodzić potrzeba wykładni pewnych przepisów prawnych, wskazać należy, że powołane przez nią wątpliwości nie mogą być zakwalifikowane ani jako istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ani rozpatrywane jako przypadki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W odniesieniu do art. 65 § 2 k.c. pozwana nie przedstawiła pogłębionego wywodu jurydycznego, który uzasadniałby jej twierdzenie, że wskazana przez nią wątpliwość jest istotna, jak również nie przedstawiła żadnych argumentów co do tego, jak ta wątpliwość miałaby być rozstrzygana. Wbrew twierdzeniom pozwanej nie budzi wątpliwości, że sąd drugiej instancji może dopuszczać dowody z urzędu (art. 232 zd. 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.) i nie jest w tym zakresie ograniczony tym, aby w sprawie występowały

szczególne okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., III CK 341/05, OSNC 2006, nr 10, poz. 174). Wreszcie treść art. 386 § 4 k.p.c. w zakresie, w którym stanowi on o konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości jako podstawie uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji i przekazaniu mu sprawy do ponownego rozpoznania, rozumiana jest w orzecznictwa jednoznacznie (por. np. postanowienie SN z 15 kwietnia 2015 r., IV CZ 6/15, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).